

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Γ. ΛΕΠΡΕΒ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΓΑΣΤΩΝ, 35 ετών.
ΕΛΙΖΑ, 30 ετών, γυναίκα του.

(Σ' ένα σαλονάκι, στολισμένο μ' απλόητα και καλαισθησία. 'Ο Γαστών διαβάζει εφημερίδα. 'Η 'Ελίζα κεντάει. 'Εξαφρα, 'ο Γατών παύει να διαβάζει και πετά την εφημερίδα.)

ΓΑΣΤΩΝ.—Τι ώρα είναι, 'Ελίζα ;
ΕΛΙΖΑ.—Κυριάζοντας το ρολόι της).—Είπε έξ και τέταρτο. Αλλά γιατί σ' ενδιαφέρει τόσο η ώρα άποψε ;
ΓΑΣΤΩΝ.—Έχω κάποιον ύποθεσι.
ΕΛΙΖΑ.—Σπουδαία ύποθεσι ;
ΓΑΣΤΩΝ.—Αρκετά σπουδαία.
ΕΛΙΖΑ.—Και θ' άρχήσης να γυρίσης ;
ΓΑΣΤΩΝ.—Δέν ξέρω... ίσως...
ΕΛΙΖΑ.—Κοίμα... 'Ηθελα να πάμε στο θέατρο άποψε.
ΓΑΣΤΩΝ.—Πηγαίνουμε αύριο, 'Ελίζα.
ΕΛΙΖΑ.—Γιατί όχι άποψε ;
ΓΑΣΤΩΝ.—Μα αύριον άποψε έχω δουλειά ;
ΕΛΙΖΑ.—Και θα σ' άπασχολήση τόσο πολλή ώρα αυτή η δουλειά ; Δέν πιστεύω να μην είσαι ελεύθερος ως τις οχτώ...

ΓΑΣΤΩΝ.—Δέν ξέρω, 'Ελίζα...
ΕΛΙΖΑ.—Δέν ήξερα ότι έχεις τόσο σπουδαίες ύποθεσεις... (Κυριάζοντας τον εξαφρα με προσοχή). Τι γραβάτα είναι αυτή που φοράς άποψε ; Πότε την αγοράσες ; Τι σου ήθελε να πάρης μωβ γραβάτα ; 'Ως τώρα δέν φορούσες ποτέ μωβ γραβάτα...

ΓΑΣΤΩΝ.—Μα... βορσθηζα όσο τα ίδια χρώματα...
ΕΛΙΖΑ.—'Ως τώρα δέ φορούσες ποτέ μωβ γραβάτες που σου διάλεγα εγώ. Τι συμβαίνει λοιπόν ;

ΓΑΣΤΩΝ, (έκνευρισμένος).—Δέν συμβαίνει τίποτε. Είμαι πολύ καχιπατη άποψε. Αυτό είναι.
ΕΛΙΖΑ.—Μά έτσι εξαφρα ν' αλλάξης γούστα... Το μωβ χρώμα το αντιπαθούσαμε κ' όσό μας.

ΓΑΣΤΩΝ.—Ναι... 'Ισως...
'Αλλά, όπως ξέρεις, αλλάζουν κάποτε τα γούστα. Σήμερα μάζ άρέσει αυτό το χρώμα, αύριο το άλλο. Σήμερα λατρεύουμε μια γυναίκα κ' αύριο άδιαφορούμε γι' αυτή...

ΕΛΙΖΑ.—'Α, έτσι... 'Αλλά, ξες χρώμα γραβάτας σήμερα... Αύριο μπορείς ν' αλλάξης και τη γυναίκα σου...

ΓΑΣΤΩΝ, (άναρπώντας από τη θέσι του).—Δέν είσαι καλά άποψε, 'Ελίζα !

ΕΛΙΖΑ.—Είμαι πολύ καλά, φίλε μου. Λοιπόν, πές μου, ποιά είναι αυτή η χαριτόβραχη κυρία που σε περιμένει άποψε ;

ΓΑΣΤΩΝ.—Παραλογίζεσαι, 'Ελίζα.

ΕΛΙΖΑ.—Ποιά είναι αυτή η καλαισθητος κυρία που αγαπάει τόσο το μωβ χρώμα ; Είπε ρομαντική, ποιητική υπαρκτί ;...

ΓΑΣΤΩΝ, (διακόπτοντας την άποτομα).—'Ας μιλήσουμε σοβαρά, 'Ελίζα. 'Επειδή άποψε μωβ έχει τιχει αυτή η ύποθεσις, δέν θα μπορέσω να σε συννοδέω στο θέατρο.

ΕΛΙΖΑ.—Πολύ καλά... 'Έχεις δίκιο... Τότε θα παρακαλέσω τον 'Ερρίκο να με συννοδέη.

ΓΑΣΤΩΝ.—Τόν 'Ερρίκο ; Γιατί τόν 'Ερρίκο ;

ΕΛΙΖΑ.—Γιατί πρόκειται να ρθη άποψε στο σπίτι.

ΓΑΣΤΩΝ.—Πώς το ξέρεις ότι θα ρθη άποψε στο σπίτι ;

ΕΛΙΖΑ.—Μά, φίλε μου, ό 'Ερρίκος έχχεται σχεδόν κάθε βράδν...
ΓΑΣΤΩΝ.—Κι' όταν λείπει εγώ ;

ΕΛΙΖΑ.—Φυσικά. 'Αλλοστε, ό 'Ερρίκος είναι ό καλύτερος φίλος σου, και τού έχεις άπειρη εμπιστοσύνη.

ΓΑΣΤΩΝ.—Και θέλεις να πάζ άποψε μαζί του στο θέατρο ;

ΕΛΙΖΑ.—Τι να κάνω ; 'Ακού εσύ θα λείπης...

ΓΑΣΤΩΝ.—Ξέρεις όμως ότι δέν έχω καμιά διάθεσι να γελώ ό κόσμος εις βάρος μου ;

ΕΛΙΖΑ.—Τι θέλεις να πής ;

ΓΑΣΤΩΝ.—Θέλω να πώ ότι, δέν μ' άρέσει να σάς δούν άποψε

στο θέατρο και ν' άρχίσουν να ψιθυρίζουν ότι... ότι...
ΕΛΙΖΑ.—'Ανε λοιπόν... 'Όχι ;...
ΓΑΣΤΩΝ.—'Ότι με άτατάς...
ΕΛΙΖΑ.—Είσαι πολύ καχιτόπιστος, φίλε μου.
ΓΑΣΤΩΝ.—Σε παρακαλώ, 'Ελίζα. Δέν θέλω να πάζ άποψε στο θέατρο με τόν 'Ερρίκο. Περιμένε να πάμε μαζί αύριο.
ΕΛΙΖΑ.—Καλά... 'Ακού σε παρακαλώ τόσο αυτό, θα μείνω στο σπίτι. Θα περάσω τη βραδιά μου με την συντροφιά του 'Ερρίκου...
ΓΑΣΤΩΝ.—Είπε άταραχίτη να σου κάνη συντροφιά άποψε αυτός ό κ. 'Ερρίκος ;
ΕΛΙΖΑ.—«Αυτός ό κ. 'Ερρίκος», είναι ό καλύτερος φίλος σου.
ΓΑΣΤΩΝ.—Και σ' άρέσει πολύ η συντροφιά του ;
ΕΛΙΖΑ.—Πολύ. Είναι τόσο ξευτνος, τόσο μορφωμένος ! 'Αν δέν ήταν αυτός, θα έληπτα μέχρι θανάτου, τις ώρες που λείπεις εσύ, τρέχοντας έξω για τις σπουδαίες σου ύποθεσεις.
ΓΑΣΤΩΝ.—Δέν ήξερα ότι ό 'Ερρίκος μ' αντιπαθιστά, τις ώρες που λείπει.
ΕΛΙΖΑ.—Μά, φίλε μου, μη γίνεσαι ύπερβολικός. Δέν σου είπα ότι σε αντιπαθιστά. 'Αλλοστε, ό 'Ερρίκος είναι έντελώς διαφορετικός από σένα. Με συντροφιστεί, με παρηγορεί...

ΓΑΣΤΩΝ.—Είπες ότι ό 'Ερρίκος είναι έντελώς διαφορετικός απόμένα ; Είπε δηλαδή καλύτερος ή χειρότερος ;
ΕΛΙΖΑ.—'Ούτε καλύτερος, ούτε χειρότερος. Είναι μόνον διαφορετικός από σένα.
ΓΑΣΤΩΝ.—Και σου άρέσει γι' αυτό ;
ΕΛΙΖΑ.—'Ω, Γαστών !... Παραλογίζεσαι άποψε. 'Ο 'Ερρίκος είναι πολύ πιο μορφωμένος κ' απόμένα κ' από σένα. Ξέρει τόσα πράγματα που δέν τα ξέρουμε έμεις. Είναι τόσο ενάργιστος.

ΓΑΣΤΩΝ.—Κι' όμως κάποτε τόν εθίρασες σχολαστικά.
ΕΛΙΖΑ.—Με τόν καιρό αλλάζει κανείς γούστα και...
ΓΑΣΤΩΝ.—Και ;...
ΕΛΙΖΑ.—Και συμπάθειες.
ΓΑΣΤΩΝ.—'Ωστε έτσι ; Τόν συμπάθεις τώρα αυτόν, τόν κ. 'Ερρίκο ;
ΕΛΙΖΑ.—'Οψ, τι ύπερβολές !... 'Εξ άλλου, φίλε μου, είναι ώρα να ηγαίνης...

ΓΑΣΤΩΝ.—Γιατί βιάζεσαι τόσο να φύγω ;
ΕΛΙΖΑ.—Γιά να μη χάσης το ραντεβού σου με την κυρία που ξετρολιάνεται για το μωβ χρώμα.
ΓΑΣΤΩΝ.—'Ελίζα, σε παρακαλώ, σέ ικετεύω, σόπα... Μονάχα έσένα αγατώ. 'Ελίζα, το ξέρεις... και δέν θέλω να μείνης άποψε μόνη με τόν 'Ερρίκο.

ΕΛΙΖΑ.—'Η ώρα πέρασε. 'Η κυρία με τα μωβ θ' άγωνιά...
ΓΑΣΤΩΝ.—'Ελίζα, έτοιμάσον να πάμε στο θέατρο. Το άπατάω !...
ΕΛΙΖΑ.—Και το ραντεβού σου ; Και η μωβ γραβάτα ;

ΓΑΣΤΩΝ, (βράζοντας τη γραβάτα από το λαμό του, και πετώντας τη κάτω).—Νά λοιπόν !... Νά !... Στο διάβολο να πάη για γραβάτα !... Κι' ακόμα, δέν θα φύγω. Δέν έχω να πάω πουθενά. Θα μείνω σπίτι. 'Η τι λές ; Πάμε στο θέατρο ;... 'Ελα, 'Ελίζα. Μη με τυραννείς, αγάτη μου... Σ' αγαπώ, γυναίκα μου. Δέν θα σ' αφήνω μόνη τα βράδνα. Σχώρεσε με !... Νά, θα σου τα πώ όλα...
Λοιπόν τό... ύμολογώ... Κάποια γυναίκα επιστάλη καί... γροητευτική με παρέσφερε... Σου όρκίζομαι όμως ότι δέν αισθάνθηκα ερωτησι γι' αυτή. 'Ηταν... πώς να σου πώ ;... 'Ηταν από τις γυναίκες που ξυανούν τό πτήνος μέσα μας. Μά μην ύπαρξής ξεχωριστή, σάν κ' έσένα, δέν πρέπει ποτέ να καταδεχτή να θεωρήση άντιλήλο της μιά τέτοια γυναίκα. Γιατί εσύ, Αίζα μου, είσαι η αγαπημένη μου γυναίκα, η διαλεχτή μου... Πιστέψέ με... Και σωθώρεσε με...

ΕΛΙΖΑ.—Σε συγχωρώ, φίλε μου. Σε συγχωρώ, γιατί κ' εγώ σ' αγαπώ πάντα, Γαστών. 'Ούτε ό 'Ερρίκος, ούτε και κανένας άλλος μπορεί να σε αντικαταστήση στην καρδιά μου. Κι' άν ακόμα μ' έγχατλείτε, δέν θάβρωκα παρηγοριά μόνο στο θάνατο !... ('Αγκαλιάζονται και φιλούνται).

ΕΛΙΖΑ.—Σε συγχωρώ, φίλε μου, γιατί κ' εγώ σ' αγαπώ !...